

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/68/2013
Identifikačné číslo spisu:	8709010324
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8709010324.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému Y. L., vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 4 T 82/2009, pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/, b/, d/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2013 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. októbra 2010, sp. zn. 1 To 52/2010, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. L. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 30. marca 2010, sp. zn. 4 T 82/2009 bol obvinený Y. L. uznaný za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/, b/, d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 28. októbra 2008 v čase okolo 20.45 hod. v chodbe obytného domu na ul. F. č. X v F. fyzicky napadol poškodenú D. M., nar. X. U. XXXX, trv. bytom F., ul. F. č. X tak, že keď si poškodená odomkla vchodové dvere a vošla cez ne do bytového domu, vošiel za ňou do chodby, zozadu ju rukami ťahal za mikinu, keď už išla hore schodmi, chytil ju jednou rukou cez ramená a okolo krku, upozornil ju, aby bola ticho, že sa jej nič nestane a keď poškodená začala kričať a brániť sa, zakrýval jej rukou ústa, pričom poškodená ho uhryzla do ruky a pri aktívnej obrane ho poškriabala na tvári, následne ju obžalovaný udrel do tvárovej časti hlavy, následkom čoho poškodená spadla na zem, snažil sa ju zodvihnúť a keď nezistená osoba z nezisteného miesta v chodbe bytového domu rozsvietila chodbové a schodišťové osvetlenie, obžalovaný ušiel, pričom poškodená následkom tohto konania obžalovaného utrpela zranenia a to podozrenie na otras mozgu, zhmoždenie mäkkých tkanív v oblasti čela s opuchom a odreninou v strede opuchu asi 2 cm, pohmoždenie v oblasti temena vľavo a záhlavia s dobou liečenia cca 7 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 183 ods. 2, § 36 písm. d/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 27. februára 2009, č. k. 7 T 42/2008 - 1179, ktorým bol obvinenému uložený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný zaplatiť škodu pre Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., Kúpeľná 5, pobočka Prešov vo výške 703,28 Eur.

Proti tomuto rozsudku podali obvinený ako aj okresný prokurátor ihneď po jeho vyhlásení odvolanie.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, uznesením z 27. októbra 2010, sp. zn. 1 To 52/2010 odvolanie obvineného Y. L. a okresného prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Prešove podal obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu 25. februára 2013 dovolanie, ktoré až neskôr (7. júna 2013) odôvodnil nasledovne:

„Súd prvého stupňa pri vyhodnocovaní dôkazov vychádzal výlučne zo skutočností svedčiacich v neprospech odsúdeného. Vo svojom rozhodnutí sa nijako nevysporiadal s dôkazmi, ktoré odsúdený v konaní uviedol na svoju obhajobu.

Napriek tvrdeniu poškodenej nie je preukázané, že by sa odsúdený v čase spáchania skutku nachádzal na mieste činu, a to najmä výpoveďami svedkov P., H. a L., tak i poškodenej.

Z biologických stôp zaistených na mieste činu nie je možné zistiť kedy a akým spôsobom sa tieto stopy na mieste činu ocitli.

Odsúdený vysvetlil existenciu stôp na mieste činu tým, že nejaký čas pred spáchaním skutku pred vchodom do tejto bytovky mal fyzický konflikt s inou osobou, kde utrpel úraz a následne mohol zakrváčať na podlahu. Odsúdený tvrdil a tvrdí, že na odeve poškodenej sa nemôžu nachádzať jeho biologické stopy, nakoľko s touto nikdy do fyzického kontaktu neprišiel. Jak v prípravnom konaní, tak i v konaní pred súdom nikto nezisťoval periodicitu upratovania spoločných priestorov, čo by mohlo vysvetliť ako dlho mohli byť biologické stopy odsúdeného na mieste činu.

Súd prvého stupňa sa nevysporiadal so skutočnosťou, aké biologické stopy mala poškodená na svojich rukách a odeve bezprostredne po spáchaní skutku, keď samotná poškodená svojej matke tvrdila, že má za nechty DNA priateľa. Z rozsudku prvého stupňa nevyplyva, či boli urobené stery z rúk a spoza nechťov poškodenej a či boli tieto stery aj nejakým spôsobom identifikované. Identifikované boli stopy na podlahe, radiátore a pod.

Súd prvého stupňa sa takisto nijako nevysporiadal s nájdenými hodinkami PRIM na mieste činu.

Je nanajvýš nepravdepodobné, aby si jak poškodená, tak i jej priateľ P. nevšimli osobu, ktorá mala čakať pred vchodom do bytovky a to po dlhší čas - cca 30 minút, kým prebiehal pred vchodom do bytovky rozhovor poškodenej s P..

Odsúdený tvrdil a tvrdí, že v čase spáchania skutku sa nenachádzal v meste Poprad. Táto skutočnosť nebola nijako vyvrátená.

V konaní bola preukázaná prítomnosť odsúdeného na mieste činu, avšak nebol zistený čas jeho pobytu na mieste činu. Jeho prítomnosť na mieste činu v čase spáchania skutku nebola preukázaná nijakým spôsobom, neidentifikovala ho ani poškodená, ani nijaký svedok a sám odsúdený svoju prítomnosť na mieste činu v čase spáchania skutku popiera. Je nanajvýš pravdepodobné, že vlastník hodínok a páchatel skutku je totožná osoba, ktorá v konaní nebola identifikovaná.“

Takto predložené dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. októbra 2013 bolo okresnému súdu vrátené spolu so spisovým materiálom ako predčasne predložené, nakoľko v odôvodnení dovolania obvineného nebol uvedený konkrétny dovolací dôvod (2 Tdo 58/2013).

Po výzve okresného súdu ustanovený obhajca obvineného dovolanie doplnil nasledovne.

„Právne odôvodnenie podaného dovolania vidí môj klient v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c/, písm. j/ Tr. poriadku.

Jak prvostupňový súd, tak druhostupňový súd sa podľa názoru môjho klienta dostatočne nezaoberali jeho procesnými návrhmi na doplnenie dokazovania, čím bolo v tomto konaní zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, pričom námietkam a dôkazom navrhovaným mojim klientom, nebola prikladaná rovnaká váha, ako dôkazom predkladaným prokurátorom. Takisto jak prvostupňový, tak i druhostupňový súd nesprávne právne posúdili zistený skutok, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, čo v kontexte nevyhoveného doplnenia dokazovania a neprijatých námietok môjho klienta značne skreslilo celkový skutkový stav a podľa názoru môjho klienta zapríčinilo, že bol uznaný zo skutku, ktorý nespáchal.“

Obvinený potom dovolaciemu súdu navrhol, aby napádané rozhodnutie druhostupňového súdu ako aj predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového súdu bolo zrušené a vec bola prikázaná súdu prvého stupňa na nové prejednanie.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad v podanom vyjadrení z 20. septembra 2013 navrhol dovolanie obvineného zamietnuť bez ďalšej argumentácie (č.l. 423).

Všeobecná zdravotná poisťovňa k dovolaniu obvineného uviedla, že dôvody sa žiadnym spôsobom netýkajú ich riadne uplatnenej pohľadávky a preto sa vyjadrovať k takémuto dovolaniu nebudú (č.l. 424).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou uvedenou v § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., v zákonnej lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por., s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a tiež s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Tr. por. po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a tiež to, že ani jeden z uplatnených dovolacích dôvodov nie je splnený a preto je potrebné dovolanie obvineného Y. L. odmietnuť podľa § 381 písm. c/ Tr. por.

Na začiatok treba uviesť, že obvinený celé svoje dovolanie postavil na námietkach zameraných na nesprávnosť hodnotenia dôkazov vrátane nevykonania ďalších navrhovaných dôkazov, a teda v konečnom dôsledku na námietkach smerujúcich proti skutkovým zisteniam súdov, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.).

Len minister spravodlivosti je oprávnenou osobou na podanie dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (§ 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o samotné dovolacie dôvody, dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Toto právo obvineného spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. a zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným

návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Tdo 45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Treba tiež zdôrazniť, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, čo obvinený namieta v rámci svojho dovolania v maximálne možnej miere, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a súd sa s jednotlivými dôkaznými návrhmi riadne vysporiadali (uznesenie o odmietnutí vykonania dôkazov podľa § 272 ods. 3 Tr. por., č.l. 258) a súd prvého stupňa dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu vykonania dôkazov navrhnutých obhajobou vysvetlil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu ako aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 30. marca 2010 vyplýva, že obvinený návrhy na doplnenie vyšetrovania ako aj návrhy na doplnenie dokazovania nemal (č.l. 179, č.l. 265).

Posudzujúc ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod treba uviesť, že obvinený tento dovolací dôvod označuje nesprávne - § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. Platí totiž, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu prechádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Preto potom dovolací súd skúmal naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z dovolania obvineného je však zrejmé, že jeho argumenty stoja mimo tohto uplatneného dovolacieho dôvodu, pretože v rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu nie je prípustné namietat', že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. A preto najvyšší súd argumentácie obvineného týkajúce sa skutkových námietok nebral do úvahy.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zločinu obmedzenia osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/, b/, d/ Tr. zák., táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku rozsudku prvostupňového súdu (odvolací súd skutky nijako nemodifikoval) po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna.

Z uvedených dôvodov potom najvyšší súd musel po prejednaní veci na verejnom zasadnutí dovolanie obvineného Y. L. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.